

שער הנגב - כ"ב בחשוון תשע"ח, 10 בנובמבר 2017

שלום לחברות ולחברים,

צדק

והפעם נתחיל בדברים החשובים: עירית צדק, מנהלת האגף הטיפולי של המרכז ההידרותרפי שלנו, נמצאת כעת בהודו, לכנס מקצועי, בו היא מספרת על הפרוייקט התקדימי שמתקיים אצלנו, בהיכל הקודש המקומי, למען ילדים שחולים בדושן, מחלת ניוון שרירים. [הכתבה על עידו והוריו](#) תסביר לכם במה מדובר.

במימון קופות החולים, העמותה לילדים חולי דושן ותורמים, אנחנו מקיימים קבוצה טיפולית לילדים, שכוללת פעילות פיזיותרפית והידרותרפית, במים וביבשה, בקבוצה ופרטנית, בפעילות פיזית וחברתית. מתנדבים מוצמדים לכל ילד. בזמן שהילדים מטופלים, קבוצת ההורים נפגשת לשיחה, התייעצות ולמידה. אנחנו מצטרפים בכך להילה, אמא של עידו, שאומרת: "אנחנו חולמים להסתכל לילד שלנו בעיניים ולהגיד לו שעשינו בשבילו את הכל".

גאוה ותובנה

עיקר השבוע הקדשתי למילואים. מה שקורה בפלמחים ובקריה, נשאר בפלמחים ובקריה; אבל לא אמנע מכם רגע של גאוה ורגע של תובנה.

בשלב מסוים התבוננתי על שולחנות הפיקוד במבט מיגדרי: אחת משתי זרועות השליטה הורכבה כמעט בלעדית מקצינות ומש"קיות. כך נראים, בעיני, צבא חכם, ארגון יעיל, חברה הוגנת.

(וכשירדתי אמש מירושלים, בתחנת שער הגיא, ראיתי את פניה של יונית לוי המושחתים בכרזת פירסום. אבוי, גם אלו בניך, ישראל)

שירות מילואים בעשור השביעי לחיים אפשרי בשני מסלולים, שאקרא להם "מסלול שמעון פרס" ו"מסלול לובה אליאב". פרס, ככל שהתבגר - עלה במדרגות השלטון. לובה בחר במודל המעגלי והקדיש את העשורים האחרונים של חייו לחינוך ולא בחל גם בתפקיד הסניטר בבית חולים. במילואים אני בוחר במודל לובה – עושה מה שהצעירים מבקשים.

רוב הזמן גן עדן

עוד אני רתום למשימות הביטחוניות, התקיימה בראשית השבוע, במתנ"ס שער הנגב, השקת הספר "טווסים על הגג": מרכזי החוסן שלנו והקואליציה הישראלית לטראומה, ביוזמת ענת סריג ובעריכתה, מביאים סיפורים של תושבים ועובדים בעוטף עזה. בין המשתתפים - מזכיר קיבוץ, רבש"צ, רכזת חינוך, חברים בצוותי החירום היישוביים, עובדת סוציאלית ותושבים: נשים, גברים, צעירים וותיקים.

טלי לבנון, מנהלת "הקואליציה", כותבת בהקדמה לספר: "קריאת הראיונות מחזקת את ההבנה שהאנשים בעוטף מפגינים פגיעות רבה וחוסן רב, זה שנים רבות. אנו למדים על חשיבותה של הקהילה, על חשיבות העשייה והנתינה. הראיונות מאפשרים לנו הצצה אל היום יום של החיים בעוטף עזה – בשגרה, בשגרת החירום ובזמני חירום ואל האתגרים האישיים, הזוגיים, המשפחתיים והקהילתיים שעימם התושבים מתמודדים".

עמיה ליבליך מצוטטת בגב הספר: "בצורה בלתי אמצעית, מלמד הספר על החוסן האישי של תושבי האזור נוכח מציאות זו. בנוסף, הוא מצביע על דילמות ולקחים רחבי היקף לגבי כלל האוכלוסייה במדינת ישראל".

תהילה רביבו, מנהלת מרכז החוסן של שער הנגב, הנחתה את הערב, בו הציגה ענת סריג את התובנות שלה, חברי "עיר חמה" שרו על החיים בשדרות ובעוטף וצמד של מראיין ומראיינת חשפו טפח מהמפגש המרגש שלהם, שהוטמע בספר.

הקדשנו את הספר למרווה מייזלס, זכרה הטוב צרור לעד בנפשותינו, מנהלת המחלקה לשירותים חברתיים שלנו, הוגת מרכזי החוסן וקבלנית הביצוע של הקמתם.

עד התלם האחרון?

טרוט עיניים הגעתי מהמילואים למפקדת האוגדה, בה התכנסה בבוקרו של יום ד' ועדה שהקים מנכ"ל משרד הביטחון, לאחר פנייתנו אליו. הנושא הוא: מענה כלכלי סביר להגבלות שמוטלות, חדשים לבקרים, על החקלאות בשדות סמוכי הגבול. נציגי משרד הביטחון, מס רכוש ומשרד החקלאות נפגשו עם מפקד האוגדה, ראשי המועצות האזוריות ועם החקלאים שמתחככים בעזה הלוהטת.

יצא ככה, שממש בימים אלו הוטלו מגבלות מחמירות במיוחד על תנועה בקרבת הגבול, כך שהדיבורים האופטימיים על מציאות אחרת לגמרי אין להם על מה לסמוך. נכון שהחמאס עצמו לא יורה עלינו מאז קיץ 2014, אבל האיום התת קרקעי מבית היוצר שלו ושל מתחריו - שריר וקיים. בתוספת לכך, בעקבות המופע האור קולי שהפיק צה"ל באזור כיסופים בשבוע שעבר, נוספו כמה קמטים בפניהם של מפקדי הגזרה, שמשוכנעים כעת בתאוות הנקם אשר מתקיימת מעבר לגבול הסמוך כל כך.

האורחים נהנו מהפסטורליה, הבינו שהיא מוחזקת על חוט השערה והסכימו שגם נזק שקשה לכמת אותו הוא נזק שהמדינה צריכה להתייחס אליו. נשאר להם רק ענין פעוט אחד – למצוא את הדרך הפשוטה והמהירה למתן המענה הראוי לחקלאות האקסטרים.

5X20=100

אתמול התכנסו נציגי כמה עשרות רשויות בבית "המועצה לישראל יפה", בפארק הירקון וקיבלו לידיהם אותות ודגלי יופי בתחרות "קריה יפה ומקיימת בישראל יפה 2017". השנה, לצד ההיבט הסביבתי, שמו שופטי התחרות דגש מיוחד על סוגיית ההתנדבות הקהילתית ברשות המקומית. ביקשו וקיבלו – שעתיים תמימות הטיבו שופטינו הסקרנים את נפשם במטעמי האחריות הקהילתית, החברתית והסביבתית, שמגלים אצלנו בני נוער וצעירים, מבוגרים פחות ומבוגרים מאד. הם השתכנעו ואנחנו - אלעד חורב, מנהל האגף המוניציפלי ואנוכי - קיבלנו בשמכם את "מגן 100 כוכבי יופי", על 20 שנות זכייה רצופה ב 5 כוכבי יופי.

"שירה הנוער"

אל מול נופה של עזה האניגמטית, פגשתי בצהרי היום הזה ממש חבורת צעירות וצעירים, חברי תא מפלגת העבודה באוניברסיטה העברית (ובצאלא גם), שגחה לנגב הצפוני בכוונה להבין – מה פה קורה פה? לא ניגע כאן בפוליטיקה "הארד קור" אבל נשחזר רעיון אחד שביקשתי שיפנימו: העולם ומדינת ישראל זקוקים לדם צעיר, לא רק לצרכי בטחון וכלכלה, גם החברה ובתוכה - הפוליטיקה ראויות לאנשים חדשים שבוחנים את המציאות בשילוב המנצח של ביקורתיות ואחריות.

שִׁירָה הַנְּעָר, שִׁיר עֲתִידָנו:
שִׁיר הַתְּחַדְּשׁוֹת, בְּנִין וְעֵלְיָה.
מִן הַגּוֹלָה יִנְהָרוּ אַחֵינוּ,
אֶרֶץ מוֹלְדֵת קָמָה לַתְּחִיָּה!

מִי זֶה חוֹלֵל הַפְּלֵא ,
אֶרֶץ מוֹלְדֵת?
מִי זֶה הַקִּים כָּל אֱלֹה ,
אֶרֶץ מוֹלְדֵת?

זוּ יְדָה, יְדָה הִיא הַזּוֹרְעֵת,
זוּ יְדָה, יְדָה הִיא הַנוֹטְעֵת,
כָּל עוֹד הַנְּעָר לָנוּ בְּמוֹלְדֵת,
קוּם יְקוּם חֲזוֹן עִם יִשְׂרָאֵל!

(בס/מערבי)

שבת שלום, אלון